

Четвъртъците са странни. Уикендът все още не е гошъл, което е добре за мен, защото тогава съм със семейството си. А в нашата къща това обикновено означава много шум и граматични обрати. Не ме разбирайте погрешно, аз обичам семейството си, но то е малко откачено и **ЧЕСТО** се забърква в неприятности. Както и да е, този четвъртък е специален и вълнуващ заради **ВАЖНОТО СЪОБЩЕНИЕ!**

Следващата седмица ще се състои Националният училищен фестивал на науката, а който проведе най-добрия експеримент, ще спечели **интер-галактическа** награда – пътуване до **Националния космически център** и среща с истински астронавт!
Жестоко, нали?

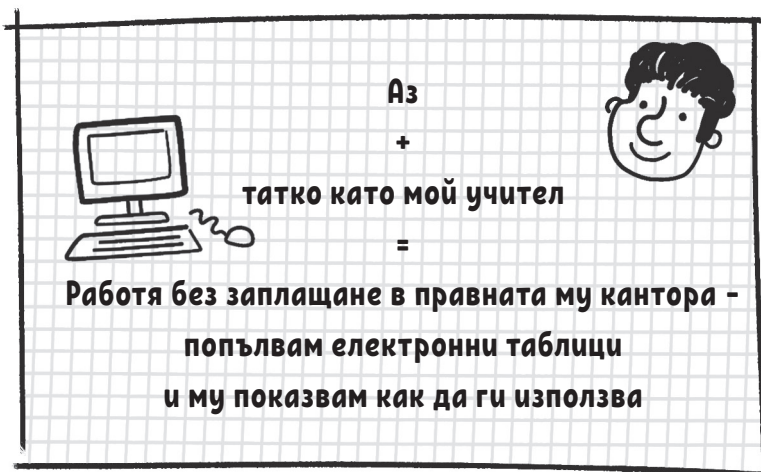
Всичките ми съученици страшно се вълнуват, гори гецама, които по принцип не си пагат по науката. Всяко училище може да допусне само два отбора да участват и днес госпожица Бънсен ще обяви кои са двата отбора. През последните четири седмици тя наблюдава как работим по проектите си, от което направо ми се обръщаше стомахът, защото **ТОЛКОВА МНОГО** искам нашият отбор да е сред избраните!

По принцип харесвам училището си, като изключим някои от другите деца. Под „други деца“ имам предвид **злите близници** Минди и Мани – моите братовчеди (по брачна линия – баща им, чичо Тони, е женен за леля Бинди, сестрата на моята майка). И да, **ЗЛИ** са. Преди ходеха в пансион, но чичо Тони реши, че ще е по-добре за тях да са близо до дома, където може да ги гържи под око. Странно е, но откакто учат в моето училище, не са се забърквали в никакви неприятности. Аз обаче не ги изпускам от поглед, тъй като изобщо не може да им се има доверие.

И ако това не стига, също така си имам заклет враг – Бина Бат, която е ужасна. Тя смята мен за **неин** заклет враг, което в действителност не е така. Може веднъж, **БЕЗ ДА ИСКАМ**, да съм я блъснала на земята, но това не значи, че трябва да сме заклет врагове за вечни времена! Опитах се да ѝ го обясня, но тя не ще и да чуе, така че сега се старая да я избягвам. Не е лесно. Бих помолила да ме оставят на домашно обучение, но това вероятно би влошило положението!

От друга страна...

А какво ще кажете за...

Усмиввам се при мисълта колко би било готино по цял ден да си чета моите книги, докато баба

готви цяла планина от вкусотици. Тази сутрин прави **любимата** ми парата*. Чудният аромат на огромната, вдигаща пара купчина пържени пикантни питки изпълва къщата.

Татко излезе още в 8:14 ч., което е точно четиринайсет минути по-късно, отколкото трябва. Изхвърча през вратата **насред вихрушка** от грънкащи ключове, куфарче и папки под мишница и нагризана печена филийка между зъбите. Не мисля, че някога съм го виждала да сяга за закуска. Мама е отишла до местния спортен център, за да проведе сутрешния си час по медитация. Аз също съм се разбързала, защото се успах. Четох с фенерче под одеялото до среднощ и проспах будилника. Най-сетне успя да ме събуди **сутрешната суматоха на татко в банята**. Веднъж гледах документален филм за камилите и колкото и да е странно, звуците, които татко изгава, са

* Паратите са просто върхът. Това са пикантни чапати, които баба приготвя в жезления си тиган „тава“. Обичам да гледам как ги прави, а ароматът е върховен!

точно такива – гъргорене и бълботене всяка сутрин. Този път по изключение се зарадвах, че е толкова шумен!

Грабвам една парата от чинията и я натъпквам припряно в устата си.

– **Пари, пари, пари!** – вайкам се, докато баба ми подава чаша вода, без дори да се обръща.

– Вие, деца, вечно бързате за някъде. Успокой малко топката, глупаче – сгълчава ме нежно тя.

– **Нямам време**, ще закъснея – простенвам.

– Тогава ще се отучиш да стоиш до безбожно късно! Да не мислиш, че вечер не забелязвам светлината от фенерчето ти под вратата? Кога най-сетне ще проумееш, че баба вижда всичко!

– В своя защита ще кажа, че си четях учебника по математика! – протестирам аз. – В четвъртък имахме контролно. Това е вторият ми любим предмет! Е, поне беше.

– Беше ли? – баба изучава лицето ми. – Да не би да се е случило нещо, бета?

– Не... тоест... добре де, обикновено знам отговора, когато учителят зададе въпрос, а...

– А напоследък това е нещо лошо, така ли? Не се срамувай, бета. Никога не бива да се страхуваш да показваш гърбите си. Ти си **умна**. Ако учителката те попита нещо, действай и отговаряй.

– Не разбираш – възгъхвам.

Баба размахва точилката си към мен.

– Баба всичко разбира!

– Просто понякога си мисля, че е по-лесно да се опиташ да се смесиш с останалите. Не всички в училище смятат, че е готино да си умен.

– **Ха!** – изсумтява баба. – Какви ги приказваш, Ани? Защо искаш да скриеш сиянието си? Ти трябва да изпъкваш, да се изпъчиш,

да си горда! – изгубва гърди баба. – Мислиш ли, че щяхме да сме тук, ако предците ни си бяха сегели тихо и кротко и бяха позволявали на тоя и на она да им иззема гумата? **Не, естествено, че не!**

Наистина не схващам защо баба говори за тези хора, при положение че сега нещата са много по-различни. Изобщо не приличам на моите смели предци – никак не обичам да се обаждам.

– В наше време хич не е лесно, бабче. Ако си твърде умен, някои от децата ти се подиграват, че си зубър. В четвърти и пети клас не ми пукаше, но в шести вече не е съвсем така. Учителката всеки път ме дава за пример и ме кара да се чувствам неудобно. Не е хубаво да си **прекалено** умен.

– **Прекалено** умен? Какво значи това? Умът никога не е в повече. Твоят мозък е твоята **суперсила**, това, което те прави специална. Само ти мислиш като себе си!

– Как ми се ще някой да каже на някои конкретни деца в училище, че да си умен, е супер.

– Аз ще им кажа! Да гойда ли с теб го училище?
Ще си сложа моите чапали*, ще вървя го училище-
то и ще им го заявя!

– Не, не, всичко е наред, бабче, така или иначе
не позволяват на възрастни да влизат в училище-
то и... тъъ... вече трябва да тръгвам! – хуквам към
входната врата, преди баба да си нахлузи чапалите
или каквото и да било друго и да ме последва.

Тя вика след мен:

– Сложи си качулката, студено е! Онзи приятен
синоптик от прогнозата за времето, Гопал Сингх –
нали се сецаш кой, хубавецът! – прегупреди, че
може и да завали по-късно. И не забравяй, че Бингу
ще намине, иска да ѝ помогнеш за празненство-
то. Не разбирам за какво е цялата тази суматоха,
напълно излишна е! Едно време изпявахме „Честит
рожден ден“, гухвахме свещичките, хапвахме ми-
тай**, и готово. Бингу иска фойерверки, цветя

* Чапалите на баба всъщност са нейните сандали. Баба не носи друг тип обувка
даже през зимата! Само нахлузва чифт вълнени чорапи и мушва крака в добрите
стари чапали „Шол“.

** Митай са най-вкусните индийски сладки във всякакви цветове и форми.

и прекалено много тинтири-минтири, мен ако питаш.

Другият уикенд е големият рожден ден на баба. Става на седемдесет и пет – направо си е гревна. (Не че някога ще ѝ го кажа, тогава със сигурност ще сваля единия си чапал и ще ме замери с него!) Тамко гържеше да организираме семейно събиране в нейна чест. Трябваше да е най-обикновена спокойна семейна вечеря, но тогава се намеси леля Бингу – **СИЛНО** мелодраматичната ми леля Бингу. Ето защо вече говорим за **грандиозен купон за рожден ден** и ненадейно изникна **помпозна** торта на три етажа, фантастични фойерверки, разточителни забавления, около стотина гости, цял тон разкошна храна и разбира се – огромна шатра. Цяла седмица се крия от Бингу. Исква да бъде нейна помощник-организаторка. Хайде стига, така като ме слушате, звуча ли ви като някой, който умира да организира тържества?

Както и да е, споменах ли, че големият Национален училищен фестивал на науката е точно след

седмица, считано от днес? С Майло сме в един отбор, разбира се, както и с новия ни приятел Гови – преди четири седмици се премести от друго училище и е много срамежлив. Работим заедно върху **удивителен** експеримент. Строго секретен е и все още не мога да ви разкажа за него. И не, преди да го изтъкнете, това не означава, че не сме измислили как да го направим. Е, може и да се нуждае от гоуипване... Работата е там, че заради усилието да избягвам леля Бинди и тревогите за класирането ни за фестивала се чувствам агски **СТРЕСИРАНА!**

Опитвам се да мисля за нещо успокояващо, докато отивам да взема Майло. Когато стигам, той чака отпег и говори весело на гжоба си. Миналата седмица си взе **домашен любимец плъх** на име Ралф.

– Майло, не можеш да водиш Ралф на училище! – предупреждавам го.

Майло ми се усмихва широко.

– Защо не? Какво може да се обърка?